

Svoboda

Ne, nebudu psát o té velké svobodě, kterou jsme do konce roku 1989 neměli a kterou dnes občas nedoceňujeme, nebo dokonce na ni žehráme. V posledních dnech přemýšlím o té „malé“ svobodě, která je jen a jen naše a která je občas mnohem vzácnější, než by mohla být.

Někdy může mít podobu nečekaně volného času. Třeba když v zaměstnání přestane jít elektřina a šéf nás pustí o dvě hodiny dříve domů. Jistě, že bychom mohli (nebo spíš mohly) spěchat domů a umýt okna, ale taky se můžeme jít podívat do toho obchůdku s voňavými věcmi, který otevřeli za rohem. Nebo si můžeme v obchodáku vyzkoušet tři sukně a čtyři boty, i když vlastně vůbec nejsme nakupovací typ. Prolistovat v knihkupectví dvacet knížek, nebo se jen tak posadit na lavičku a na chvíli zavřít oči, či nadrobit vrabcům. Je to taková malá, spíš ženská podoba svobody, kterou bychom si určitě mohli a mohly dopřát častěji, kdyby ovšem nebylo tolik věcí, které prostě musíme udělat, protože bez toho by se nejspíš zbořil svět. Nebo taky možná tak docela nezbořil?

Je také svoboda, která je spojená s určitým místem. Chata, zahrada, hory, moře, les. Anonymita velkého města nebo odtrženost samoty. Přijdeme tam a spolu s obvyklým oblečením svlékáme i ostražitost, stres, navyklé fráze a obranné postoje. Otevíráme duši i srdce a volně a svobodně dýcháme, mluvíme a konáme tak, jak to cítíme a potřebujeme. Najednou máme lehčí krok a hlavu neseme zpříma.

Pocit svobody také můžeme mít s některými lidmi, pokud nás vnímají a přijímají takové, jakými jsme. Pokud nám dovolují takovými být, dodávají nám k tomu odvalu a povzbuzují nás, když váháme. S takovými lidmi jsme vždycky rádi a vyhledáváme je.

Nejlepší ze všeho je, když se všechny ty svobody spojí. Když máme dost času, když jsme na místě, které máme rádi, a s lidmi, kteří jsou nám blízcí a se kterými se cítíme bezpečně. Když se pokusíme vzpomenout si, kdy a kde jsme tohle plně zažívali, spouště z nás se nejspíš vybaví prázdniny u babiček.

U babiček, které léčily rozbité koleno borůvkovým koláčem, přikrývaly nás pruhovanou duchnou

a dokázaly zatleskat sebefalešněji zazpívané písničce i nepovedené hvězdě. Přijímaly nás tak, jako to už asi nikdo jiný nikdy nedokázal, a tím nám dávaly svobodu být vším a vylétnout až ke hvězdám.

Možná je v našich silách si takovou svobodu také dát. Možná je v našich silách přijímat se tak, jako nás dokázala přijímat naše babička. Možná...

Vyšlo na Zvířetníku 29. 8. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-svoboda-01e-/p_zviretnik.aspx?c=A170828_211826_p_zviretnik_kosa

{fshare}